

ESIPUHE KIRJASEEN „VANHOJA KIRJOITUKSIA MILTEI UUSISTA AIHEISTA”

ESIPUHE VUODEN 1922 LAITOKSEEN *

Tämä kirjanen julkaistaan Moskovan kommunistien eikä minun aloitteesta. Vastustin alunperin vanhan uusintajulkaisua, koska pidin tuota vanhaa vanhentuneena.

Luettuani moskovalaisten toverien valmistaman laitoksen tekstin vakuutuin, että tässä tapauksessa vanha on vähemmän vanhentunutta kuin olisi voinut odottaa. Suurimmalta osaltaan tuo vanha ei tässä tapauksessa ole lainkaan vanhentunut, vaikka onkin kulunut neljä tavattoman myrskyisän ja nopean vallankumouksellisen kehityksen vuotta.

Nykyinen vuoden 1922 kevätkausi ajankohdan erikoisuuksien kannalta muistuttaa pääpiirteiltään suurella määrällä vuoden 1918 kevättä. Silloin oli „hengähdystauko” kahden sodan välillä: imperialistisen sodan, jonka olimme lopettaneet (tai oikeammin sanoen melkein lopettaneet) helmikuussa 1918, ja kansalaissodan, joka ei loppunut ensimmäiseen voittoon, siihen, että voitettiin Bogajevskin tapaiset vastavallankumoukselliset, vaan jota tshekkoslovakit, Kornilov, Denikin ja kumpp. vasta valmistelivat.

Nyt Genova merkitsee juuri „hengähdystaukoa” paljoa suuremmassa mitassa, maailman mitassa, hengähdystaukoa maailman porvariston Neuvosto-Venäjästä vastaan käymän ja häviämisen sodan ja uuden sodan välillä, jota tuo porvaristo valmisteleekin, mutta johon se ei ole vielä tällä haavalla täysin valmis. (Kirjoitan näitä rivejä huhtikuun 28 p:nä 1922, jolloin viimeiset uutiset kertovat uhkaavasta välisen rikkoutumisesta.)

Niin silloin kuin nytkin tärkeintä koko neuvostopolitiikassa on organisaatio, tilinpito ja valvonta, käytännöllisen

tehtävän asteittainen, varovainen, asiallinen käsittely, suoritettujen työn tarkastus, käytännössä saamamme kokemuksen tutkiminen. Jouduin muutama viikko sitten puhumaan tästä VKP:n XI edustajakokouksessa. Edustajakokous on hyväksynyt tämän „linjan”, mikä ilmenee Keskuskomitean selostuksen johdosta hyväksytystä päätöslauselmasta ja muista päätöslauselmista. Tätä linjaa yritin summeerata XI edustajakokouksessa pitämässäni päättäjäispuheessa.

Uusintapainoksen ottaminen vanhasta vuoden 1918 kirjasesta ei ole pahitteeksi nytkään, koska silloiset kiistat auttavat ymmärtämään monia seikkoja puolueemme nykyisistä tehtävistä. Sellaiset puheet, jollaisia toverit Preobrazhenski, Osinski ja Larin pitivät puolueen XI edustajakokouksessa KK:n selostuksesta keskusteltaessa, osoittavat havainnollisesti, että puolueen hyvin monien ja huomattavien johtavien työntekijäin huomio on suuntautunut toisaalle kuin pitäisi. Poliitikamme tärkeimmät tehtävät on näissä puheissa määritelty väärin. Toivon saavani tilaisuuden keskustella tästä yksityiskohtaisemmin lukijain kanssa lähitulevaisuudessa. Mutta toistaiseksi minun on rajoitettava huomauttamaan, että uusintapainoksena ilmestyvässä kirjasessa on puhe nimenomaan sen selvittämisestä, miksi silloin oli (*ja on nykyäänkin*) etutilalla tehtävä: „on opittava tekemään työtä” sijoittaen oikeammin ihmisiä toimiin, pyrkien siihen, että jokainen omakohtaisesti vastaisi tarkoin määrätystä työstä, tutkien ja tarkistaen huolellisemmin työssä saatua käytännön kokemusta ajamatta takaa uusien laitosten tai töiden uuden järjestelyyn, uudestijärjestelyn y.m.s. „uutta” suunnittelua.

Lopuksi vielä eräs ehdottomasti tarpeellinen huomautus. Olen jättänyt tästä kirjasesta pois loppulausuntoni, jonka pidin Yleisvenäläisessä TpKK:ssa keväällä 1918⁹⁷. Tämä puhe on kirjoitettu muistiin mihinkään kelpaamattomalla tavalla. Tässä suhteessa minun on toistettava se, minkä olen jo kerran, joko 1919 tai 1920, sanonut pietarilaisille tovereille lähettämässäni kirjeessä, sanonut julkaistavaksi tarkoitettussa kirjeessä, jota he eivät valitettavasti julkaisseet*. Nimittäin: en vastaa puheitteni niistä teksteistä, jotka tavallisesti julkaistaan sanomalehdissä, ja pyydän hartaasti, ettei niitä julkaistaisi uudestaan — ainakaan

* Ks. tätä osaa, ss. 103—105. *Toim.*

ellei se ole äärimmäisen, erikoisen tarpeellista ja ellei toisteta tarkalleen tätä ilmoitustani. Johtuneeko siitä, että puhun usein liian nopeasti, että puhun usein tyyllillisesti väärin; johtuneeko siitä, että puheet kirjoitetaan meillä yleensä kiireesti ja perin epätydyttävästi; johtuneeko kaikista näistä ja vielä joistakin muista syistä yleensä,— mutta tosiasia on, etten voi ottaa vastuulleni kirjoitettujen puheitteni tekstiä ja pyydän, ettei niitä julkaistaisi uudelleen. Vastatkoot ne, jotka kirjoittavat puheen muistiin. Uusintapainoksia varten, mikäli ne ovat tarpeellisia, on olemassa enemmän kuin riittävästi kirjasia ja artikkeleita, joiden tekstistä vastaan ehdottomasti ja täydellisesti.

28. IV. 1922.

N. Lenin

*Julkaistu v. 1922 kirjasessa:
N. Lenin (V. I. Uljanov).
„Vanhoja kirjoituksia mitel
uusista aiheista”, Moskova*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*